

borcanul cu povești

Olivia Roșca

Editura ID
2021

CUPRINS

1. Prima oră de libertate
7
2. Grădina Interzisă
18
3. O descoperire importantă
25
4. Schimbul cultural
37
5. Teritoriile Grădinii Interzise
48
6. Marea Poveste și Prima Încercare
74
7. Dragonul și partida de cărți
90
8. Destăinuirea
105
9. În căutarea ajutorului
120
10. Mesajul din borcan
153

Prima oră de libertate

Ușa se închide cu zgomot în urma mamei. Se așterne un moment de tăcere. Îmi țin respirația. Nu îmi vine să cred că sunt în sfârșit singură acasă. Am așteptat cu nerăbdare momentul acesta, în care mama a hotărât că sunt destul de mare să rămân nesupravegheată o singură oră.

- IUHUUU!

Fericire maximă. Sar într-un picior și îi sperii pe Coco și Tomică, ce au așipit într-un colț al bucătăriei după hârjoneala lor de dimineață. De la sperietură, cei doi țâșnesc în direcții diferite, se învârt în jurul camerei și se întâlnesc la mijloc cu o pocnitură groaznică. Tomică, motanul, e mai elastic și încearcă să vireze în ultimul moment, dar Coco, sărmanul nostru cățel, care nu a mai fost tuns de mult, orbit de puful alb, care-i acoperă veșnic ochii, nimerește direct în motan.

Urmarea... Se creează un efect de domino, așa zice tata. Urmăresc înmărmurită mișcarea, care parcă încetinește exact ca într-un film de desene animate și aștept cu sufletul la gură un dezastru iminent. Dezastrul se întâmplă. Nu am putut face nimic să îl împiedic, decât să deschid ochii mari cât cepele și să îmi țin respirația ca nu cumva să ratez momentul culminant și deznodământul. Ciocnirea îl lansează pe Coco direct pe pardoseala udă, proaspăt spălată a bucătăriei și înspre găleata cu apă murdară, uitată de mama în graba ei într-un colț, răsturnându-o cu mop cu tot pe jos. Mopul îi cade direct în cap. Acum arată ca un câine plouat cu perucă roz. Tomică însă, ca un motan veritabil, fuge speriat din calea apei murdare, care începe să se prelingă peste tot și sare direct în brațele mele.

Nici nu s-a închis poarta în urma mamei de un minut și iată ce se întâmplă! Mă gândesc că de data asta chiar nu am făcut nimic rău, decât să mă bucur de libertate.

- Animalelor, ce ați făcut? Dacă se întoarce mama ca de obicei să verifice dacă nu a uitat ceva?! Va da vina din nou pe mine!

Speriată la gândul pedepsei, dau fuga la geamul dinspre stradă să verific, uitând că încă îl mai am pe Tomică în brațe, și urmăresc mașina mamei, care pornește încet pe strada îngustă plină de copii ce se joacă fără nicio grijă.

E gălăgie pe stradă. Dușmanii mei se joacă cu mingea. Îmi lipsesc nasul de geam, scot limba și fac mutre. Sunt sigură că au văzut-o pe mama ieșind din curte, dar de-a naibii ce sunt, îi blochează intenționat drumul. Liderul lor vede că nu sunt cu ea în mașină și își îndreaptă privirea direct spre geamul meu, iar eu împietresc în mijlocul unei mutre mai mult ca sigur îngrozitoare.

Dintr-o dată, fluieră lung și ascuțit, iar grămada de copii se desparte ca marea. (Niciodată nu am înțeles expresia asta. Mi-a explicat-o tata odată. Are ceva de-a face cu o fugă și cu Egiptul, dar din câte știu eu, acolo e numai nisip. Nu ar fi mai bine zis „*grămada se desparte ca nisipul*”?! ... În fine ...) Dușmanii lasă loc de trecere mașinii mamei, dar în urma ei se regrupează și își îndreaptă toți privirile spre mine.

Eu și Tomică suntem înghețați în geam, eu cu limba scoasă, nasul lipit de geam și ochii cruciș. El, de frica apei murdare, stă cocoțat în brațele mele.

Se aude un fluierat scurt. Dușmanii se regrupează și pornesc ordonat spre poarta casei noastre, pe care o asediază. Fiecare copil, ce are o minge în brațe, o lansează direct înspre poartă. Urmează niște bubuituri asurzitoare. Cel mai mic dușman are o țintă mai proastă și nimerește proiectilul direct în geamul meu. Noroc că mingea, destul de mică și dezumflată, nu sparge geamul, dar a fost suficient să îl sperie pe

motanul curios din brațele mele, care între timp începuse să se joace cu bobocii unui pui de orhidee. Rezultatul e că se agață și mai îndârjit de mine, mă zgârie îngrozitor, iar când tresar și țip, sare direct pe ghiveciul cu orhideea campion a mamei aflată pe pervaz. Urmează o altă fază cu încetinitorul. Îmi țin respirația. Nici de data asta nu am reușit să împiedic deznodământul. Ghiveciul a ajuns pe covor. Nu s-a spart. Din păcate, floarea s-a rupt la jumătatea lujerului, iar Tomică, asasinul de flori, a țâșnit cu viteză într-un colț al camerei și s-a ascuns după canapea.

Am numărat în gând. Nu trecuseră nici cinci minute de când se închisese ușa în urma mamei. Deja aveam barbari la poartă, iar ajutoarele mele complotau împotriva mea din interior. Unul din umbra canapelei, iar celălalt din bucătărie, lingând tacticos de pe podea apă murdară cu săpun.

Timpul se dilatase și se contractase cu rapiditate, iar secunde erau numărate de bubuiturile din poartă. Mai am cincizeci și cinci de minute și nu am de gând să le risipesc. Sunt în sfârșit liberă să fac ceea ce vreau și îmi propusesem o grămadă de lucruri, pe care de obicei nu le puteam face decât strict supravegheată. Agenda mea este plină.

Noroc cu vecina noastră de la două case distanță. A ieșit în stradă și a început să strige în gura mare, acoperind cu vocea ei vacarmul.

- Încetați cu tărăboiul, derbedeilor! E oră de liniște! Știu că a început vacanța pentru voi, dar nu e nevoie să ne faceți în ciudă. Cartierul nostru are teren de joacă și nu e aici printre mașini.

Dușmanul numărul unu fluieră scurt, barbarii încetează asediul porții mele și o iau cu toții la fugă spre capătul opus al străzii. Bineînțeles că ei nu se îndreaptă înspre terenul de joacă.

- În sfârșit liniște! E timpul să mă apuc de treabă, iar de voi mă voi ocupa mai târziu. Să nu credeți care cumva că ați scăpat atât de ușor! Ne întâlnim noi la următorul colț să ne reglăm socotelile! îi ameninț eu.

Tomică își linge tacticos lăbuța și dă din cap, iar când mă întorc spre Coco să văd dacă m-am făcut înțeleasă, acesta își privea reflexia în balta de apă, o mirosea atent, iar din când în când își scotea limbuța să mai spargă câte o bulă de săpun.

- Of, încetează, Coco! Nu vezi că apa nu e de băut? E murdară!

Câinele meu e un ciudat. E clar că nu este un explorator veritabil. În loc să miroase și să testeze apa dacă este bună, el o bea din start pe nerăsuflăte și apoi o cercetează dacă e potabilă. Ce-i drept săpunul are miros de lămâie. Poate că are chef de o limonadă. Supraveghez dezastrul cu floarea de pe covor și balta din bucătărie și decid să mă ocup de el mai târziu.

- Acum nu mai am timp de voi. Am o întâlnire cu Casa de Modă, iar mai apoi o partidă importantă de cărți. IUUUUU! Abia aștept să câștig!

O zbughesc pe scări în sus spre camera mea de la etaj.

Mama îmi dăduse ordin strict să fac curat în cameră. Acesta era singurul motiv pentru care mă lăsase singură acasă, nesupravegheată, pentru o oră. Dar eu hotărâsc că nu este suficient de important.

Oricum voi scoate mai târziu din dulap toate costumele mele pentru serbare și de Halloween. Urma să le probez, să văd dacă pot fi modificate. Aveam de gând să îmi creez un costum de super-erou original, unul care să se potrivească cu coada de sireună, pe care am comandat-o pentru ziua mea de naștere. Visasem la costumul acesta de ceva vreme, iar acum mi-am propus să transform visul în realitate.

- Casa de Modă MARA, ARAM, RAMA, iată că vin!

Camera mea este ROZ, ROZ, ROZ. Totul este roz. Patul, noptiera, dulapurile, biblioteca, perdelele, covorul. M-am săturat de atâta roz! E momentul pentru o perioadă albastră, mai acvatică. Odată ajunsă în cameră, mă îndrept țintă spre miezul problemei.

Pentru întâlnirea asta am nevoie de experți.

Din grămezile de păpuși și plușuri, care îmi umpleau camera, doar trei păpuși aveau un loc special, numai al lor. Era raftul suprem, cel mai de sus, greu accesibil și spațiul privilegiatelor. De ele nu mă atingeam decât la ocazii speciale, sub strictă supraveghere. Altfel, nu îndrăzneam. Erau atât de frumoase! De fiecare dată suspin când mă uit la ele.

- Acum e o ocazie specială și doar în voi am încredere să îmi spuneți sincer părerea voastră.

Cele trei se uită nepăsător la mine.

- Nu cred că realizați importanța misiunii. Vreau să devin un star al modei și nu o victimă a ei.

Îmi îndrept privirea către Nicoleta.

- Nu te uita așa la mine! Eram sigură că numai tu mă poți acuza de asta. Nu sunt un dezastru vestimentar tot timpul. Și nu îți mai da ochii peste cap. Nu toată lumea își permite să poarte clasici. Știi bine că nu am avut ocazia să port decât odată Chanel și nici nu îmi amintesc evenimentul. Noroc cu pozele din albumul mamei. Altfel, nu aș avea dovezi cu care să mă laud. Ținuta respectivă era compusă din rochița și papuceii mei de botez, pe care le-am primit de la nașa mea din Anglia. Acum aveau loc de cinste într-o cutie „cu geam” și era ascunsă undeva prin dulapul mamei.

Am încercat o singură dată să schimb costumul Nicoletei cu rochița mea de botez, dar când a văzut mama rezultatul, a plâns cu lacrimi și a impus primele reguli stricte, de care îmi aduc și azi aminte, și o listă lungă de consecințe dacă nu vor fi respectate. Lista cu reguli mi-a rămas întipărită în memorie:

1. Nu am voie să mă ating de Nicoleta nesupravegheată.

2. Nu am voie să schimb nimic la ținuta și aspectul ei fizic

Consecințele însă prefer să le uit.

Ce-i drept, atunci încercasem să îndes o rochiță de bebeluș ce arăta ca o grămadă imensă albă, din norișori și puf, pe corpul unei păpuși de

Respect p statura unui copil de patru ani. Credeam că rochița mea are mai mult material. Aveam dovada, tot în poza mea de botez, unde rochia mea era la fel de lungă și bogată ca rochia mamei. Nu am înțeles niciodată de ce nu a încăput Nicoleta în ea, doar eu acopeream toată poza.

- Nu sunt întotdeauna o victimă a modei, nu-i așa?

Mă întorc spre Puf și Nora și sper ca ele să îmi dea dreptate. Deși sunt superb îmbrăcate, ele nu poartă etichete originale. Nu îmi dau dreptate și își întorc privirile spre lider. Sunt dezamăgită. Se pare că poliția modei lovește din nou. Nicoleta rămâne deocamdată autoritatea supremă. Îmbrăcată așa cum e, cu rochița ei Dior din catifea albastru regal, cu pantofiorii roșii lăcuiți cu catarama lustruită și broșa enormă din piept e într-adevăr o figură intimidantă.

- Ești o snoabă! îi zic Nicoletei, care mă acuză veșnic că am un vocabular subdezvoltat. Ha, ha! Nu îi place când o fac snoabă. Și da, de la tine am învățat cuvântul. Tu mi l-ai spus prima dată când te-am întrebat de ce ești atât de încrezută. Mi-ai spus că nu poți fi acuzată de snobism, ci numai de prea mult bun gust. Nu te-ai plictisit să porți mereu aceeași ținută? Și nu mai repeta te rog că: „*Un clasic va fi întotdeauna la modă*”.

Nicoleta rămâne încă îmbufnată și încep să mă enervez. Pierdem timpul dezbătând probleme vechi și îngropate.

- Știu că buclele tale, după episodul Chanel, nu mai sunt ca la începuturi, dar trăiește și tu mai periculos! Fii mai în pas cu timpurile! Fă o schimbare! La cât ești de rigidă, mai bine te trimitem la muzeu. Să vezi atunci cum o să-ți placă să fii închisă într-o cușcă de sticlă, cu o etichetă pe frunte și număr de catalog! Mai vorbim după aia cât de importante sunt pentru tine etichetele!

Cu asta, cred că am speriat-o. Nicoleta e păpușa mamei și ar face orice să rămână veșnic cu ea. E loială numai mamei și lui Dior. Pe mine mă suportă fiindcă nu are ce face. Știe că la noi în familie doar mama îi apreciază frumusețea clasică și numai ea ar plânge cu lacrimi amare

dacă cineva ar îndrăzni să-i distrugă condiția imaculată. Acel cineva desigur sunt eu. Am îndrăznit deja și urmările încă se mai văd. Rânjesc cu subînțeles pe sub mustăți ca un super-bandit pe cale să fure costumul cu puteri magice ale unui super-erou. O văd cum tremură...

- Bun! Deci m-am făcut înțeleasă? Sunteți gata și de acord cu programul?

Bineînțeles că sunt de acord. Niciuna dintre ele nu vrea să-și piardă statutul de privilegiat și locul de cinste din camera mea, de pe raftul special, cel mai de sus. E o lume dură în camera mea. Rezistă doar cei puternici. Se respectă și legile junglei, dar și legile sociale nescrise ale autorității supreme. Adică EU. Încă nu știu să scriu bine caligrafic, de aceea sunt nescrise, dar urmează.

Acum toate trei se înghesuie să-și dea cu părerea, deși nici nu am reușit să le prezint încă subiectul.

- Liniște! Lăsați-mă să îmi aud gândurile!

Ele bineînțeles încremenesc ca niște păpuși adevărate. Sunt tare bune la treaba asta, să stea nemișcate. „*O lady nu se agită*” „*O lady păstrează întotdeauna o postură demnă*” „*O lady nu face exces de nimic*”, parcă o aud în gând pe Nicoleta.

- Așadar, subiectul întâlnirii noastre e costumul meu super-original de super-erou ce trebuie finalizat până la ziua mea. Am încercat să îi prezint desenul mamei, să o conving că era necesar, dar nu cred că mi-a apreciat originalitatea la adevărata ei valoare. Mi-a spus că nu mai este suficient timp pentru execuția lui până atunci și nu vrea să nu îi facă dreptate. Ea zice că e prea frumos să fie realizat în grabă. Știu că sunt doar scuze, dar nu-i nimic, vă voi convinge pe voi. Scot foarte mândră din buzunar desenul meu, îl întind bine, pentru că e cam mototolit, și aștept reacția. Din poziția lor încremenită, parcă împietresc mai tare. Normal că sunt uimite.

- Știam că vă voi da pe spate cu desenul meu. Mă întorc spre Nicoleta

și îi zic: Nici măcar o clasică, cum ești tu, nu poate să nu aprecieze originalitatea. Sunt convinsă că în timp costumul acesta va deveni la rândul lui un clasic printre super-eroi.

Păpușile încep să clipească. Sunt sigură că vor începe să le dea lacrimile de la atâta splendoare. Întorc desenul să îl mai admir și eu puțin.

- Fiindcă timpul e scurt până la ziua mea, dar și pentru că sunt o ecologistă convinsă, m-am hotărât să folosesc materiale deja existente. Ca să mă fac mai bine înțeleasă, mă chinui să scot din dulapul meu o husă de haine enormă cu cel puțin douăsprezece costume de Halloween și de la alte serbări speciale din anii trecuți. O trântesc pe jos.

- Of, ce grea e moda asta învechită! De aceea voi folosi doar bucăți din ea. Cum spune Dragonul întotdeauna: „*Reciclează, reciclează, reciclează! Inspirația vine din trecut, viziunea e din viitor.*”

Trag fermoarul, scotocesc prin husă să văd dacă reușesc din prima să iau doar costumele care mă interesează, dar când văd că nu reușesc, răstorn conținutul grămadă în mijlocul camerei. Aud un suspin și simt că mă arde în ceafă privirea plină de dezaprobare a Nicoletei.

- Ei, nu-i nimic, se calcă și se pun la loc! mă scuz eu. Ai spus că mă ajuți. Atunci, ajută-mă! Nu mai tot ofta și suspina! Moda cere sacrificii!

De data aceasta, toate trei dau grav din cap. Sunt de acord cu mine. Puf e cea care dă cel mai tare din cap. Dacă există cineva, care crede în sacrificii pentru frumusețe și modă, acel cineva este ea. Are o rochie fabuloasă cu volane bogate, care plutesc în jurul ei ca un nor de puf. Dintre toate cele trei, ea vorbește de obicei cel mai puțin. Sunt convinsă că își păstrează aerul în piept și respiră doar la momente importante din cauza corsetului, bogat ornamentat cu bijuterii minuscule, strâns „*într-o talie de viespe*”, cum zice bunica. Mai mult ca sigur, corsetul îi taie și respirația și circulația. Până acum nu a zis nimic. Mă așteptam la asta.

Scotocesc prin mormanul de costume răsturnat pe covor și pescuiesc din el doar pe cele care prezintă interes. Pe restul costumelor

le dau la o parte cu piciorul într-un colț al camerei să nu ne deranjeze, dar mai ales să nu ne împiedice când facem parada modei. În avântul meu de a elibera terenul, un umerăș și o rochie mov cu paiete îmi zgârie groaznic piciorul.

- AU! AU! AU! Țip și îmi dau automat lacrimile. Țopâi prin cameră în celălalt picior până ce durerea se mai domolește. Între timp, trezesc din somn celelalte jucării împrăștiate peste tot, care pe unde și în ce poziție au apucat să adoarmă.

- AU! AU! Fii mai atentă pe unde calci! zice una.

- Dă-te la o parte! se ferește alta din calea mea.

- Of, mi-ai tocit aripa! zice o fată Equestria.

- Tu te plângi? Măcar ai ce să îți calce în picioare. Mie încă îmi lipsește costumația. De o săptămână stau goală pușcă și mi-e tare frig. În plus, toate celelalte fete Equestria râd de mine, zice nudista îmbufnată.

Dintr-o dată, cele două încep să se îmbrâncească. Se formează o galerie și o grămadă colorată care strigă: LUPTĂ! LUPTĂ! LUPTĂ! În dezordinea creată, fata dezbrăcată fură o mănușă de la o privitoare și o pălărie de cowboy de la alta. Este împinsă din nou în ring și îndemnată la luptă. Ea se execută, face câteva fente și piruete periculoase și calcă în picioare cealaltă aripă a adversarei.

- Na, acum ai de ce te plânge! Te asortezi. Ai două aripi mototolite! La finalul luptei, ringul și galeria se destramă, iar ea își trage tacticoasă mănușa furată pe mâna dreaptă și își îndeasă pălăria pe frunte privind cu invidie în jurul ei la păpușile suficient de norocoase să poarte măcar chiloți pe ele.

- Ce caraghios arăți! râde în cor echipa de fete Equestria, care ar trebui să fie solidare cu ea.

- Halal surate îmi mai sunteți! Cel puțin acum nu mi-e frig la cap. În loc să râdeți, mai bine mi-ați dona o pereche de nădragi. Tu de colo, arată ea spre una norocoasă ce are costumul complet, ai și fustă și pantaloni!

